

РЕШЕНИЕ

№ 15825

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110118106 по описа за 2023 година

РЕШЕНИЕ

03.10.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 18106/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ТС“ ЕАД срещу „С. А. Г. Г“ ЕООД, в която се твърди, че ответникът бил потребител на топлинна енергия за стопански нужди за следния недвижим имот: магазин № 37, находящ се в гр. ...., аб. № 428148, като била доставена топлинна енергия без наличието на валидно правно основание, която била ползвана от ответника, с което последният се бил обогатил за сметка на ищеца. Поддържа, че е доставил топлинна енергия на стойност 134,77 лева за периода от 01.06.2020 г. до 30.04.2022 г., но ответникът не я бил заплатил, поради което изпаднал в забава и дължал и обезщетение за забава върху главница за топлинна енергия в размер на 29,94 лева за периода от 31.07.2020 г. до 06.02.2023 г. Излага съображения, че била предоставена услугата дялово разпределение, поради което ответникът дължал и сумата от 6,70 лева,

представляващи припадаща се част от цената на услугата дялово разпределение за периода 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г., както и сумата 1,08 лева – мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2020 г. до 06.02.2023 г. Поддържа, че в негова полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, но ответникът подал възражение, поради което имал правен интерес от предявените искове. Иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи претендираните суми и претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от ответника, като исковете се оспорват по основание и размер. Поддържа, че позоваването от ищеца на Закона за енергетиката, наредби и общи условия е неотнормено в случая, тъй като между страните липсва сключен писмен договор. Твърди, че не се е обогатявал без основание, тъй като не е ползвал топлинна енергия през процесния период, доколкото в процесния имот не е имало монтирани отоплителни тела и щранг-лири и не са преминавали щрангове. Навежда доводи, че в периода м.06.2020 г. – м.04.2022 г. имотът е бил отдаден под наем, поради което не е имало неоснователно разместване на блага между страните по делото. Излага съображения, че процесният магазин се намира във второстепенна самостоятелна сграда, която е разделена от основната с дилатационна стена, не позволяваща преминаването на топлинна енергия. Позовава се на прието на 17.05.2011 г. решение на ОС на ЕС и сключен въз основа на него договор с ищеца, съгласно които ответникът е освободен от задължението да заплаща суми за ТЕ, отдадена от сградна инсталация. Оспорва съдържанието и датата на протокола на ОС на ЕС от 20.02.2012 г. и законосъобразността на отразените в него решения, което обосновава. Твърди, че не дължи и обезщетения за забава, тъй като не е бил поставян в забава чрез отправяне на покана от ищеца по реда на чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Иска отхвърляне на предявените искове и претендира разноски.

С Определение от 12.06.2023 г., съдът е допуснал на основание чл. 247 ГПК поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на Заповед за изпълнение на парично задължения по чл. 410 ГПК от 21.02.2023 г. по ч. гр. д. № 7843/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав, като по отношение периода на главницата за топлинна енергия, вместо **неправилно** изписаното „м.06.2022 г. до м.04.2022 г.“, **да се чете правилно:** „м.06.2020 г. до м.04.2022 г.“.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** ищецът да е достави топлинна енергия до стопанският обект на ответника и да е извършил услугата дялово разпределение; **2)** ответникът реално да е потребил доставената топлинна енергия; **3)** да липсва валидно правно основание – тоест годин правопораждащ юридически факт от който между страните да е възникнало валидно правоотношение, чийто централен елемент е разместването на имуществени блага, а именно доставянето и потреблението на топлинна енергия и услугата дялово разпределение.

Приложен и неоспорен е Договор за покупко-продажба на търговско предприятие по чл. 15 от ТЗ от 10.05.2012 г., сключен между „С. А. Г.“ ООД в качеството на продавач от една страна и „С. А. Г. Г“ ЕООД от друга страна в качеството на купувач. По силата на договора продавача прехвърля на купувача търговското си предприятие, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения. В договора изрично, като един от прехвърляните активи е посочен магазин № 37, находящ се в гр. .... По договора е налице удостоверителен надпис (т. нар. нотариална заверка) на положените подписи от

10.05.2012 г., акт № 7, том II, общ. Регистър № 2376 по описа на нот. Йонко Литовски.

В случая с оглед правилото на чл. 15, ал. 1 ТЗ (в редакцията Доп. - ДВ, бр. 58 от 2003 г. – действаща към момента на сключването на договора) предприятието като съвкупност от права, задължения и фактически отношения може да бъде прехвърлено чрез сделка, извършена писмено с нотариална заверка на подписите.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав счита, че безспорно по делото е установено, че ответника е собственик на имота, за който се претендира, че се дължи заплащането на топлинна енергия.

От приложен Договор от 02.09.2011 г., сключен между „ТС“ ЕАД от една страна и Етажна собственост на вх. А и Б, с адрес: гр. София, ж. к. .... се установява, че ТС“ ЕАД присъединява етажната собственост към топлопреносната мрежа на гр. София, при условията на решение взето от ОС на ЕС, като страните са се съгласили, че за потребители няма да се считат лицата посочени в т. 2 от договора, сред които е и „С. А. Г. ООД, включително по отношение на магазин № 37, находящ се в гр. ....

Представен е протокол от ОС на ЕС от 17.05.2011 г., като се изяснява, че етажните собственици са се съгласили да изключат процесния имот от заплащане на суми за топлинна енергия (дори за бъдещи дължими суми), вкл. за сградна инсталация.

Представени и неоспорени са заключенията на СТЕ и ССчЕ. От заключението на СТЕ се установява, че за процесния период на ответника е била начислявана единствено топлинна енергия за сградна инсталация. Експертът е посочил, че е извършил личен оглед на имота, като в същия са затапени уредите за доставка на топлинна енергия и няма инсталирани уреди за топлинна енергия. Уточнено е, че в разпределителната кутия липсва монтиран апаратен топломер, но са налице щрангове за същата, но към момента няма връзка между имота и топлопреносната мрежа. Посочено е, че са налице хоризонтални, но не и вертикални щрангове, като хоризонталните щрангове нямат уреди и свързаност, а показанията на водомерите за топла вода са занулени. Вещото лице е посочило, че магазинът се ползва за фитнес клуб, като същият има самостоятелен вход и е отделен от ЕС. По отношение наличието на дилатационна фуга (изолация) е уточнено, че нито ищеца, нито ФДР, въпреки направените искания са предоставили необходимата информация, като няма и конструктивен чертеж, за което експертът сочи, че последният би следвало да е в държане на отвентика. Направен е извод, че стойността на доставената топлинна енергия за процесния период е в размер на 129,43 лева.

От заключението на ССчЕ се изяснява, че за процесния период няма извършени плащания, с които да са погасени претендираните суми. Вещото лице е достигнало извод, че общо дължимата сума за периода за главница, дялово разпределение и мораторни лихви е в размер на 196,00 лева.

Съдът, като извърши преценка на заключенията на СТЕ и ССчЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да ги кредитира, тъй като същите са извършени обективно, компетентно и добросъвестно. Вещите лица са отговорили изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертите са заинтересовани от изхода на правния спор или за недобросъвестни.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът намира, че претенцията за главницата следва да бъде отхвърлена изцяло.

В процесния случай на първо място е налице типична хипотеза на чл. 102, ал. 1 ЗЗД, според която разпоредба трето лице може да замести длъжника само с изрично съгласие на кредитора. Заместеният длъжник се освобождава от отговорност към кредитора. С оглед представения по делото Договор от 02.09.2011 г., сключен между „ТС“ ЕАД от една страна и Етажна собственост на вх. А и Б, с адрес: гр. София, ж. к. ...., категорично се установява, че ищецът като кредитор е дал съгласието си задължено лице да бъде заместено

от трето такова, поради което основния (първоначалният длъжник) – независимо дали по договорно или извъндоговорно облигационно отношение се замества от третото лице, като същият се освобождава от отговорността за дълга – поради материалноправна промяна на пасивната страна в облигационното отношение. В тази насока трябва да се отбележи и факта, че по делото не са ангажирани никакви доказателства, че този договор е прекратен или развален. Отделно от това нито има доводи, нито при служебна проверка от съда се установява, че договорът противоречи на закона или добрите нрави – арг. чл. 9 ЗЗД, във вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, поради което следва да се направи извод, че договорът е валидно сключен. В тази насока трябва да се посочи, че за разлика от възмездната цесия (арг. чл. 100 ЗЗД), при заместването в дълг, като акцесорен договор, встъпването в бъдещо задължение изисква задължението да е валидно и няма пречка същото да бъде бъдещо, което макар да не е определено – да определяемо, но сигурно възникващо (каквото е процесния случай – което е прието и безспорно в правната теория вж. *Коев, Кр. Заместване в дълг по чл. 102, ал. 1 ЗЗД, С.: Сиби, 2016* – и посочените там автори). Това допълнително съображение на съда е с оглед извода, че договорът за заместване в дълг е валиден.

На следващо място трябва да се отбележи, че изрично от приетото и неоспорено заключение на СТЕ се изяснява, че имотът не е присъединен към топлопреносната мрежа на гр. София, поради което макар и да е част от ЕС (в какъвто смисъл е отговора на вещото лице от о. с. з.), не може да се направи извод, че се дължат суми за сградна инсталация, което предполага фактическа свързаност на имота с топлопреносната мрежа. Това обстоятелство е било в доказателствена тежест на ищеца, поради което с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказаният факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

Претенциите за дялово разпределение и мораторни лихви са акцесорни, поради което са обусловени от изхода на спора по претенцията за главницата (обулавящият иск). След като обуславящият иск е неоснователен, то такива се явяват и обусловените претенции, поради което същите следва да бъдат отхвърлени в цялост.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноски разполага само отвентика.

Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, като е доказал, че реално е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му се присъди сумата от 550,00 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение и деловодни разноски за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „ТС“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. .... **срещу** „С. А. Г. Г“ ЕООД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. ...., за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че** „С. А. Г. Г“ ЕООД, ЕИК: ..... **дължи на** „ТС“ ЕАД, ЕИК: ....., **сумата от 134,77 лева**, представляващи цена на доставена и ползвана без основание топлинна енергия за периода от м.06.2020 г. до м.04.2022 г. за недвижим имот магазин № 37, находящ се в гр. ...., аб. № 428148, както и **сумата от 29,94 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за топлинната енергия за периода от 31.07.2020 г. до 06.02.2023 г., както и **сумата от 6,70 лева**, представляващи цена на услугата дялово разпределение, която е

ползвана без правно основание за периода м. 05.2020 г. до м.09.2021 г., както и **сумата от 1,08 лева**, представляващи мораторна лихва върху главницата за дяловото разпределение за периода от 01.07.2020 г. до 06.02.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 21.02.2023 г. по ч. гр. д. № 7843/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „ТС“ ЕАД, ЕИК: ..... да **заплати на „С. А. Г. Г“ ЕООД**, ЕИК: ....., **сумата от 550,00 лева**, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение и деловодни разноски за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийският градски съд с въззивна жалба.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____